

(1)
Ik droomde dat je leefde vannacht.
Je kist stond in een zonovergoten zaal van glas.
Iedereen was al weg. Alleen jij en ik waren over. Jij in de kist, ik ervoor.
Ik boog mijn hoofd en spreidde mijn vingers over het deksel.
Tranen d r u p t e n van mijn kin en spatten uiteen op het hout.

En toen, toen stapte je zomaar uit die kist. Met dat brutale smoelwerk van je.
Je wilde *gewoon weten wat mensen over je zouden zeggen en hoe hard ze zouden huilen.*
Je lachte er hardop bij, helemaal in je nopjes met het feit dat je iedereen voor de gek had gehouden.
Je was zo opgeruimd en licht.
Als een van de zonnestralen die door de hoge ramen naar binnen vielen, en waarin de pluizen dansten.

(2)
‘Hoelang is ze nu al weg?’ Vragen ze.
‘Er komt een moment dat je door moet.’ Zeggen ze.
‘Hoe moeilijk ook.’ Erkennen ze.
‘Je komt er toch nooit achter.’ Menen ze.

Mensen vinden dat ik het nu MAAR EENS LOS MOET LATEN. Dat het zo zachtjesaan tijd wordt om het leven weer op te pakken. Ze zeggen dat niet met zoveel woorden. En toch voel ik het. Aan hoe ze naar me kijken, aan hoe ze vlug overschakelen op een ander onderwerp.

Het is niet dat ze je niet missen. Alleen: zij hebben hun huid nog. Terwijl er bij mij laagjes vel zijn afgeschraapt.

Ken je die mop van die baby met die kaasschaaf?

Reepje voor reepje ben ik gevild, gefileerd. Steeds een laagje verder. Mijn huid is van rood en mals langs bleek en taai naar wit en hard gegaan. Tot op het bot krast het nu, er is niets zachts meer over.

Alles wat mensen zeggen, hoe ze kijken, wat ze denken of wat ik dénk dat ze denken: hun woorden, meningen en vooroordelen, alles dringt dwars door me heen. Ik heb geen beschermlaag meer.

(3)
Ik mis je.

De uren, weken, maanden, jaren rijgen zich aaneen.

Het leven dendert door. Ik leer mijn toetsen. Ik ga naar school. Ik zit in de klas en staar naar die lege tafel naast me. Sinds je weg bent, duld ik daar niemand anders. Dat weten ze. Het is alsof ik verraad zou plegen. Soms kan ik je bovenbeen tegen dat van mij voelen. Voel ik een por in mijn zij en hoor ik een briefje ritselen.

Het steekt als ik anderen plezier zie hebben. Met hun klaterende lach wrikken ze een mes tussen mijn ribben en draaien dat grijnzend om.
En om.
En nog eens om.

Gisteren na school hinnikten Zara en Dimitri onophoudelijk van het lachen om een of andere stomme grap. Ik heb mijn jas gepakt en ben naar huis gegaan. Thuis ramde ik net zo lang op de piano tot ik weer rustig werd. Zara appte later of ik oké was. Misschien vinden ze dat het inmiddels een beetje op aanstellerij begint te lijken. Of misschien maken ze zich wel zorgen dat ik langzaam gek aan het worden ben.

Sorry, maar wie is hier nou gek?

We hebben je niet eens kunnen begraven. Ik benijd mensen die tenminste nog een graf hebben om naartoe te gaan. Dat mag ik niet denken, I KNOW.
Rouw is geen wedstrijd, zeggen ze. En bovendien: het zou suggereren dat ik je liever dood heb. En ik wil helemaal niet dat je dood bent.

Weet je nog? Toen we in de tweede zaten? Dat we elkaar schminkten totdat we eruitzagen als La Catrina van Día de los Muertos? Ik heb er vaak aan teruggedacht. De Mexicanen vergeten hun doden niet. Dus waarom zou ik jou dan moeten laten gaan?

En trouwens. Je bent niet eens dood.
Denk ik.

(4)
Ik liep over de begraafplaats.
Doe ik wel vaker, wist je niet, hè?
Dan probeer ik me voor te stellen hoe het zou zijn als jij daar lag.
Dat we een plek hadden om naartoe te gaan. In plaats van dat voortdurende knagen en niet weten.
Hoe dan ook, op een van de grafstenen stond een heel mooie tekst.
Die ging zo (ik heb er een foto van gemaakt):

Alleen de liefde
draagt nog onder
iedere voetstap
de snelle steen aan,
waarop ik kan staan,
een voetstap lang.
Licht leeft wel mee,
maar heeft geen been
om op te staan.
En niemand
is niet bang.

(Van ene Hans Andreus, geen idee wie dat is. Zijn naam klinkt als een Scandinavisch sprookje.)

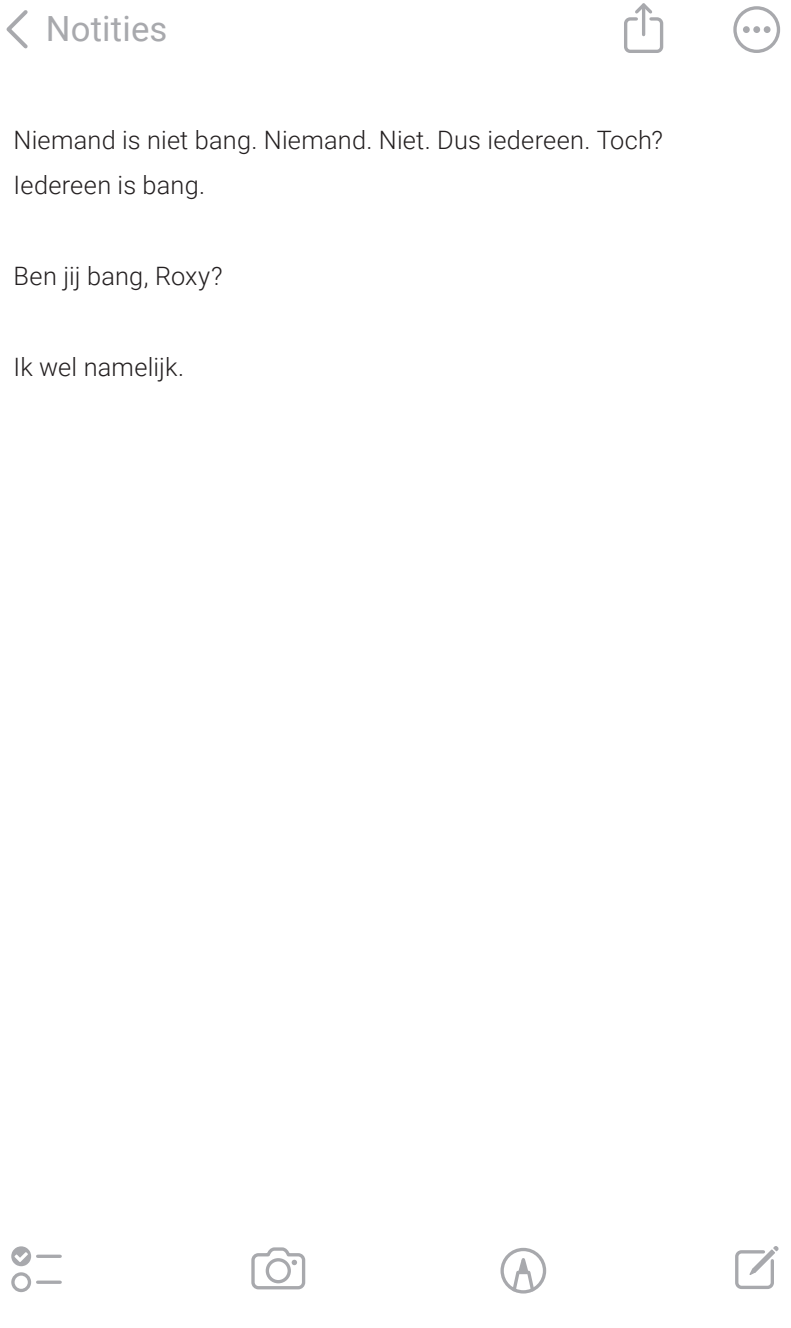
Notities
Niemand is niet bang. Niemand. Niet. Dus iedereen. Toch?
Iedereen is bang.
Ben jij bang, Roxy?
Ik wel namelijk.

(5)
Ik zie je overal.

Soms denk ik dat je voor me loopt. Dan versnel ik mijn pas en haal ik je in, mijn voetstappen steeds sneller over de stenen.

Maar je bent het nooit.

En telkens weer valt mijn hart met een klap op de grond, als een *mic drop* door een van die rappers die jij zo leuk vindt.
Vond. Vond?
Nee, vindt. Verdomme. VINDT.

Zie je. Ik begin ook al.

(6)
De nachten zijn het ergst.

Het worden er metdetijdwelmindermaarzezijnernog.

Dan komt de manie. Ik blijf scrollen, googelen, zoeken. In een eindeloze *loop*, als een slechte serie die je tegen beter weten in toch blijft bingen. Urenlang, tot het ochtend wordt, veeg ik in bed mijn timeline rond, bekijk ik alle
posts stories snaps apps snacks chats blogs vlogs reels posts stories snaps apps snacks chats blogs vlogs reels posts stories snaps apps snacks chats blogs vlogs reels posts stories snaps apps snacks chats blogs vlogs reels posts stories snaps

De meeste heb ik allang gezien, gelezen en gehoord, en toch blijf ik speuren, tegen beter weten in. Ik klauw in kieren naar minuscule brokjes informatie, om daarna eindeloos te blijven kauwen op elke kruimel die ik vind.

Na zo'n nacht stap ik uit bed met hamerende koppijn en blijf ik de rest van de dag het gevoel houden dat ik in een duikboot zit. (Zoals die Deense uitvinder die in zijn zelfontworpen onderzeeër een meisje heeft vermoord. Zij verdween in hetzelfde jaar als jij. Fuck. *Niet aan denken. Niet aan denken.*) Ik hoor wel stemmen, maar ze klinken hol en ver weg, alsof ik me laat meevoeren door

de onderstroom. Gedragen door de walvisgeluiden, die je vader zo goed kon nadoen toen we kleiner waren.

Geluiden die we giechelend nadeden in bad. Lang voordat we uit nieuwsgierigheid elkaars lichaam verkenden. En bij toeval ontdekten dat je een kick kon krijgen van dat ene, dat wat niemand weten mocht.

Ik kwam zo graag bij jullie thuis. Ik mis niet alleen jou, ik mis ook onze middagen na schooltijd. Hagelslag op witbrood. De thee en koekjes van je moeder. De klok die altijd hetzelfde tikte, de leesmap op de salontafel met hopeloos verouderde tijdschriften (want: goedkoper) (en: wie in hemelsnaam heeft er nog een leesmap?!). Het orgel waarop ik jouw favoriete hiphoprefreintjes een heel nieuwe vibe gaf. Het rustgevende gebruis van jullie tropische zeeaquarium. De vissen die niet wisten hoe prachtig ze waren.

Hoe alles er altijd hetzelfde was.

Ik weet wel dat jij dat begon te haten toen je ouder werd, dat je je steeds meer begon te verzetten tegen de stilte bij jou thuis, en bij voorkeur staand in onze keuken ons ongesneden zuurdesembrood met tahin verslond. En, dat vooral, liever bij die maffe ouders van mij rondhing dan bij je eigen ouders.

Ik zie jullie nog zitten: in kleermakerszit op de vloer die bezaaid lag met hoezen uit onze vinylcollectie, de ene na de andere plaat op vol volume, de ramen open zodat de hele buurt kon meegenieten. En maar meebrullen, jij met je geschoolde musicalstem in perfect Engels, mijn ouders met hun tenenkrommende steenkolenaccent. (Jij: 'All the leaves are brown, and the sky is grey.' Zij: 'Olde-liefs-ar-braun-en-de-skai-is-kree.')

Zij waren (na mij) de eersten aan wie je jouw tatoeage liet zien. Zij leefden met je mee toen je vertelde over de helse pijn die het zetten van die twee vlinderkois op je enkel had gedaan. ('Je moet je eerste tat ook niet daar zetten, dommerik, dat hadden wij je ook wel kunnen vertellen.') En als ze weer eens naakt in onze verwilderde tuin lagen te zonnen ging ik door de grond, terwijl jij doodleuk bij ze neerplofte om honderduit te kletsen over alles, behalve over de dingen die er echt toe deden.

Ik heb wel eens gedacht dat ze liever jou als hun dochter hadden willen hebben. Jij bent diep vanbinnen toch meer een Floddertje en ik een Aagje.

Nu is niets meer voorspelbaar.

En praat niemand meer over je.

Notities
De rest van de wereld leeft op planeet Aarde, ik op planeet Mijn-vriendin-is-vermist.

(7)

Ik zet me schrap, de hele tijd, de hele dag. Schrap tegen alles wat ik voel, of mogelijk kan gaan voelen.

Volgens die vrouw van Slachtofferhulp met wie ik moest praten toen je net was verdwenen, kon ik de emoties het best als een golf over me heen laten komen. ‘Het wordt altijd weer eb,’ zei ze. Maar ik kan niet mee met de golf. Nog steeds niet. Want die golf is zo godvergeten hoog dat ik zeker weet dat hij me mee zal sleuren tot in de zwartste diepzee waar geen enkele lichtstraal doordringt en waar de kou in je botten klimt tot al je ledematen gevoelloos zijn.

I cannot ride the wave.